

K. BROMBERG

Ciachirea

DRIVEN # 3

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Prolog

Vârrr! Vârrr! Vârrr!

Durerea înfiorătoare de cap parcă pulsează în ritmul sunetului care îmi asaltează urechile.

Vârrr! Vârrr! Vârrr!

E prea multă gălăgie, zgomote de fond, puternice, repetitive, și, în același timp, e al dracului de liniște. Liniște, mai puțin zgomotul acela îngrozitor.

Ce dracului e zgomotul ăsta?

Și de ce dracului e așa cald – atât de cald de parcă și văd valurile de căldură care ies din asfalt – dar mie mi-e așa frig?

Băga-mi-aș!

Îmi atrage atenția ceva în dreapta mea – tablă strivită, cauciucuri explodate, carne sfârtecată – nu pot să-mi iau ochii de acolo. O să mă omoare Becks că i-am distrus mașina. O să mă facă praf, exact cum e mașina, împrăștiată pe toată pista. Ce naiba s-a întâmplat?

Simt un fior gâdilându-mă la baza șirei spinării. Pulsul o ia razna.

Confuzia pâlpâie undeva la limita subconștientului. Închid ochii încercând să potolesc bubuiturile din cap. Sunt gânduri, gânduri neclare. Ca nisipul când ți se scurge printre degete.

Vârrr! Vârrr! Vârrr!

Deschid ochii ca să văd de unde vine zgomotul acela, care îmi întetește durerea de cap.

... să-mi înec durerea în plăcere...

Aud cuvintele ca pe o șoaptă; clatin din cap, încercând să înțeleg ce se petrece și-atunci îl văd: părul negru care ar avea nevoie de un tuns, un elicopter din plastic în mânuțe, un plasture cu Spiderman pe degetul arătător, cu care învârte elicea.

Spiderman. Batman. Superman. Ironman.

— *Vârrr! Vârrr! Vârrr!* face el, încet de tot.

Și-atunci eu de ce-l aud așa tare? Ridică spre mine ochii mari uitându-se printre genele dese; e atâta inocență în verdele acela limpede! Degetele încetează să se mai miște pe elice când îmi întâlnește privirea, ridicând capul ca să mă studieze mai bine.

— Salut, spun, dar între noi reverberează liniștea aceea asurzitoare.

Ceva nu e în regulă...

E complet pe dos.

Spaima își face loc iar la suprafață.

E un indiciu, îmi spune ceva despre vârtejul din mintea mea.

Nu înțeleg, mă sufoc.

Ochii lui verzi mă consumă.

Anxietatea dispare când un zâmbet îi apare în colțul guriței murdare. Are gropiță în obraz.

— Nu am voie să vorbesc cu necunoscuții, spune, îndreptându-se de spate în încercarea de a se comporta ca un băiat mare, așa cum vrea el să fie.

— Așa este bine, da. Te-a învățat mama ta așa? *De ce mi se pare atât de cunoscut?*

Ridică nonșalant din umeri. Mă măsoară din cap până-n picioare, apoi mă privește iar în ochi. Ceva în spatele meu îi distrage atenția și nu știu din ce nenorocit de motiv nu

reuşesc să-mi iau ochii de la el, ca să mă uit şi eu în direcţia aia. E cel mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată... dar nu e din cauza asta. Mă atrage ca un magnet, nu pot să-mi iau ochii de la el.

Pe frunte îi apare o cută mică de îngrijorare când se uită în jos, la genunchiul bandajat cu alt plasture, tot cu un supererou.

Spiderman. Batman. Superman. Ironman.

Tăceți dracului! îmi vine să le urlu demonilor din mintea mea. N-au niciun drept să fie aici... niciun motiv să roiască în jurul acestui băieţel atât de frumos... Şi totuşi o fac, se învârt în jurul lui ca un carusel. *Cum ar trebui să se învârtească şi maşina mea pe pistă în clipa asta.* Şi atunci de ce fac un pas spre băieţelul acesta care mi-a acaparat toată atenţia în loc să mă pregătesc pentru muştruliuiala pe care mi-o va trage Becks şi pe care, la cum văd că arată maşina, mi-o merit?

Nu pot să rezist.

Mai fac un pas spre el, încet şi atent, exact cum aş face cu băieţii de la Cămin.

Băieţii.

Rylee.

Trebuie să o văd.

Nu mai vreau să fiu singur.

Trebuie s-o simt.

Nu mai vreau să fiu distrus.

De ce simt că mă înec într-o mare de confuzie? Mai fac un pas în ceaţă, spre raza de lumină apărută de niciunde.

Fii scânteia mea.

— Câtamai buba ai făcuut...

Pufăie. Copilul ăsta e al dracului de adorabil, cu faţa lui serioasă, nasul încreţit, acoperit de pistrui... Se uită la mine de parcă aş fi greu de cap.

— *Mda, mersi, Căpitane Zi-Ceva-Ce-Nu-Știu-Deja!*
fac și eu pe deșteptul la el.

Este exact genul de copil care-mi place mie. Pufăi când observ că se uită pentru a treia oară undeva în spatele meu. Dau să mă întorc ca să mă uit și eu, dar vocea sa mă oprește.

— Ești bine?

Poftim?

— Ce vrei să zici?

— Ești bine? mă întrebă iar. Pari cam praf...

— Ce tot zici acolo?

Mai fac un pas spre el. Gândurile, pe care nu reușesc să le stăpânesc deloc, laolaltă cu tonul sumbru și îngrijorarea de pe chipul lui încep să mă irite.

— Din câte văd eu, nu prea pari în formă, șoptește el învârtind iar cu degetul de elicea elicopterului — *vârrr, vârrr, vârr* — continuând să mă cântărească din ochi.

Mă trece un fior de îngrijorare. Mă uit la combinezoul meu de pilot. E intact. Mă pipăi cu mâinile peste tot, să verific ca să mă liniștesc.

— Nu, zic repede. Sunt bine, amice. Vezi? E totul în regulă, spun, oftând adânc, de ușurare.

Nenorocitul mic chiar mă speriasse preț de o clipă.

— Ce bleg ești, spune dându-și ochii peste cap și pufăind la mine, apoi indică în spatele meu. Nu vezi? Ești rănit.

Mă întorc, uluit de tonul său calm, și mă uit în spatele meu.

Mi se oprește inima în piept.

Vârrr!

Nu mai pot să respir.

Vârrr!

Înlemnesc.

Vârrr!

Clipesc o dată, de două ori, de trei ori... încercând să scap de imaginile din fața ochilor. Priveliștea pătrunde dincolo de ceața din mintea mea.

Spiderman. Batman. Superman. Ironman.

Băga-mi-aș! Nu. Nu. Nu. Nu.

— Ai văzut? spune angelic din spatele meu. Ți-am zis.

Nu. Nu. Nu. Nu.

Dau aerul afară din plămâni cu putere, ca și cum aș fi primit un pumn. Înghit cu greu, parcă mi-ar fi gura plină de nisip.

Văd cu ochii mei haosul din fața mea, dar... cum e posibil? Cum pot să fiu și acolo, și aici?

Vârrr! Vârrr! Vârrr!

Încerc să mă mișc. Să o iau dracului la sănătoasa! Să le fac semn, să le spun că sunt aici, sunt bine, dar picioarele nu vor să mă asculte. Mă copleșește panica.

Nu. Nu sunt acolo. Doar aici. Știi că sunt bine, trăiesc, pentru că simt că mi se taie respirația când mă dau mai aproape, să văd mai bine. Îmi pipăi capul cu degetele, ceea ce văd... nu, e imposibil... Dă-o dracului de treabă!

Spiderman. Batman. Superman. Ironman.

Aud bâzâitul frezei și senzația de furie care stă să mă cuprindă dispare. Echipa medicală de intervenție îmi taie casca în două, exact pe centru. Simt că-mi explodează capul în clipa în care mi-o îndepărtează, desplicând-o în două. Cad în genunchi, durerea e atât de îngrozitoare că tot ce pot face e să ridic mâinile, să-mi cuprind capul. Trebuie să mă uit în sus. Să văd cine era în mașina mea. Cine e nenorocitul din mașina mea. Dar nu pot. Mă doare îngrozitor.

... Mă întreb dacă moartea doare.

Tresar când simt o mână pe umăr. Dar durerea dispare în clipa în care mă atinge.

Ce drac...? Trebuie neapărat să mă uit. Trebuie să văd cu ochii mei cine e în mașină, chiar dacă va fi ultimul lucru pe

care-l voi face. Prin minte îmi trec frânturi de imagini, exact ca cioburile oglinzii sparte din cârciuma aceea de doi lei.

Un rahat de Humpty Dumpty.

Frica mă copleșește, mă paralizează, îmi reverberază în tot corpul. Nu pot. Pur și simplu. Nu pot să-mi ridic privirea. *Donavan, nu fi muiere!* În schimb, mă uit în dreapta mea, în ochii lui. Calmul din mijlocul acestei furtuni.

— Țsta este... Înseamnă că eu...? îl întreb pe băiețel, simțind că mă înec, că nu pot vorbi de teamă.

El se mulțumește să se uite la mine – privirea limpede, fața serioasă, buzele țuguiate, pistruii dansând –, apoi mă strânge de umăr.

— Tu ce crezi?

Aș vrea să-l scutur până-mi răspunde, dar știu că nu o voi face. Nu pot. Cu el aici, lângă mine, în mijlocul haosului, mă simt mai împăcat ca niciodată. Și mai speriat ca niciodată.

Îmi iau cu greu ochii de pe chipul lui senin să mă uit iar la scena din fața mea. Mă simt de parcă aș fi într-un caleidoscop. Imaginile sunt compuse din frânturi. Îmi văd fața, nenorocita mea de față, pe targă. Mi se frânge inima în piept. Explodează. Se oprește. Moare.

Spiderman.

Pielea de culoare gri. Ochii umflați, învinețiți și închiși. Buzele desfăcute, moi, palide.

Batman.

Devastarea se lasă bătută, disperarea mistuie, viața se zbate, și, totuși, sufletul meu se agață de ceva.

Superman.

— Nuuu! urlu din toată ființa, până când simt că-mi pierd vocea.

Nu se întoarce nimeni spre mine. Nu mă aude nimeni. Nu răspunde nimeni și nimic, nici corpul meu, nici doctorii.

Ironman.

Corpul de pe targă – *corpul meu* – tresare când cineva se urcă peste mine și începe masajul cardiac. Altcineva îmi pune un guler cervical. Îmi ridică pleoapele și-mi verifică pupilele.

Vârrr!

Fete îngrijorate. Priviri înfrânte. Mișcări de rutină.

Vârrr!

– Nuuu! urlu iar, cuprins de panică. Nu! Sunt aici! Aici! Sunt bine.

Vârrr!

Lacrimile curg. Nu pot să cred. Îmi pierd orice speranță. Speranța face implozie.

Viața mea pâlpâie.

Mă uit la mâna mea atârând fără viață pe targă – un fir de sânge curgând încet spre vârful degetului. Pic. Pic. Fiecare compresie, o picătură. Mă concentrez pe firul acela de sânge, incapabil să-mi privesc fața. Nu mai suport.

Nu pot să privesc cum viața se scurge din mine picătură cu picătură. Nu mai suport groaza care mi-a cuprins inima, senzația de necunoscut care-și face loc în conștiința mea. Simt o răceală care-mi pătrunde în suflet.

– Ajută-mă! spun întorcându-mă spre băiețelul acela, atât de cunoscut și totuși străin mie. Te rog, implor încet, cu fiecare gram de viață care mi-a mai rămas, nu sunt pregătit să...

Nu reușesc să închei propoziția. Pentru că dacă aș face-o, aș accepta ce se petrece pe targa din fața mea, aș accepta ce înseamnă locul aflat în spatele meu.

– Nu? întrebă.

Atât. Un cuvânt. Cel mai important din toată nenorocita mea de viață. Mă uit la el fix – privirea aceea adâncă mă înghite – înțelegere, acceptare, recunoaștere – și, cu toate că nu-mi vine să renunț la senzația de pace pe care el mi-o dăruiește, întrebarea pe care tocmai mi-a pus-o,

alegerea dintre viață și moarte, este cea mai ușoară dintre toate alegerile pe care le-am făcut vreodată.

Însă decizia de a trăi – de a mă întoarce, de a demonstra că merit cu adevărat șansa care mi-a fost dată – înseamnă să renunț la chipul lui angelic, la seninătatea pe care prezența lui o oferă sufletului meu atât de chinuit.

– Te voi revedea vreodată?

Nu știi de unde a venit întrebarea asta, dar nu mă pot abține să nu i-o adresez. Îmi țin respirația așteptând să-mi răspundă, indiferent de ce urmează să spună.

Își lasă capul într-o parte și zâmbește la mine.

– Dacă așa e scris.

Unde dracu' să fie scris, adică? îmi vine să urlu la el. Și cine să scrie? Dumnezeu?

Diavolul?

Eu?

Unde dracu' să fie scris, adică?

– *Scris?* este tot ce reușesc să spun.

– Da, răspunde clătinând ușor din cap privind la elicopterul său, apoi iar la mine.

Vârrr! Vârrr! Vârrr!

Sunetul ăsta se aude din ce în ce mai tare, acoperind orice alt zgomot din jurul meu și, cu toate astea, încă îi aud respirația. Încă îmi aud inima în timpane. Încă simt senzația de liniște care mă împresoară de cum își așază mâna pe umărul meu.

Și dintr-odată, îmi apare în câmpul vizual elicopterul – Life Flight. Sunetul elicei – *vârrr, vârrr, vârrr* – se transformă într-un vâjâit puternic. Mă așteaptă. Echipa medicală pleacă într-acolo cu targa, în pas alert.

– Nu te duci și tu? mă întrebă.

Înghit cu greutate, mă uit la el și dau ușor din cap.

– Ba da...

Vocea mea e doar o șoaptă îngreunată de semne de întrebare.

Spiderman. Batman. Superman. Ironman.

— Hei, spune, și-mi întorc privirea spre chipul acela nesuferit de adorabil al său.

Arată cu degetul spre agitația din spatele meu.

— Se pare că eroii tăi au venit, până la urmă.

Mă răsucesc pe călcâie cu inima în gât, neînțelegând. N-are nicio logică. Inițial, nu văd, pilotul e cu spatele la mine, ajută să tragă targa *mea* înăuntru, în elicopter, dar când se întoarce spre mine și se așază la manșă, totul devine limpede ca lumina zilei.

Mi se oprește inima în piept.

Și apoi începe iar să bată.

Sufletul mi se ușurează.

Casca pilotului este de culoare roșie. Cu dungii negre.

În partea din față se vede un abțibild cu Spiderman.

Băiețelul din mine îl primește cu urale. Adultul din mine răsuflă ușurat. Mă întorc să-i spun adio băiețelului, dar a dispărut. De unde dracului știa el despre eroii mei? Îl caut din ochi peste tot în jurul meu, trebuie să-mi răspundă. Dar s-a dus.

Sunt singur.

Singur, dar liniștit, pentru că aceia pe care-i așteptasem o viață întregă, veniseră.

Decizia fusese luată.

Eroii mei sosiseră, în sfârșit.

Capitolul unu

Încet, încet îmi amortțește tot corpul. Nu reușesc să mă mișc, nici să gândesc, nu pot să-mi iau ochii de la mașina strivită, aflată pe pistă. Dacă mă uit în altă parte, atunci o să devină totul real. Elicopterul care zboară pe deasupra capetelor noastre transportă corpul bărbatului pe care-l iubesc.

Bărbatul de care am nevoie.

Pe care nu-l pot pierde.

Închid ochii și ascult. Dar nu aud nimic. Singurul zgomot pe care îl percep urechile mele este bubuitul inimii. Dincolo de negura din fața ochilor, și din suflet, văd doar imagini fragmentate din mintea mea. Chipul lui Max transformându-se în chipul lui Colton, chipul lui Colton transformându-se în chipul lui Max. Amintiri din pricina cărora speranța, o flăcăruie pâlând slab, se stinge și moare, negura îmi acoperă orice lumină din suflet.

Te treisprezece, Ryles.

Îi aud vocea limpede, puternică în minte. Apoi dispare, se risipește ca o ploaie de confetti în vânt.

Mă forțez să eliberez lacrimile care mă sugrumă. Vreau să simt o scânteie de viață în mine, dar nimic. Nu simt nimic, doar o greutate ca de plumb care mă apasă pe piept.

Încerc să respir, să-mi păcălesc creierul că ceea ce văzuseră ochii mei în ultimele douăzeci și două de minute nu s-a întâmplat cu adevărat. Că mașina nu se lovise de parapet,

nu făcuse piruete în bot, prin fum. Că nu fusese tăiată în două de oamenii aceia cu fețe sumbre de la descarcerare ca să extragă din ea corpul fără viață al lui Colton.

Nu am făcut niciodată dragoste. Gândul mă ia prin surprindere. Nu am avut șansa să ne iubim după ce îmi spusese, în sfârșit, cuvintele pe care avusesem atâta nevoie să le aud și pe care, în sfârșit, le acceptase, admisesese și simțise și el.

Vreau să dau timpul înapoi, să fim din nou în camera de hotel, îmbrățișați. Lipiți unul de celălalt, el prea îmbrăcat, eu prea dezbrăcată. Dar imaginea oribilă a mașinii mototolite stăruie. Pentru a doua oară în viață, amintirile mi se umplu de cicatrici și nu mai am cum să sper, nu mai știu cum.

— *Ry, nu mă simt prea bine.*

Cuvintele lui Max, chipul lui Colton. Colton, care mă avertizează în legătură cu ce mă așteaptă. Ceva ce mai trăisem o dată.

O, Doamne!... Doamne, nu, te rog! Te rog, nu!

Inima mi se strânge.

Puterea devine slăbiciune.

Văd imaginile cu încetinitorul.

— *Rylee, concentrează-te, te rog. Uită-te la mine!*

Din nou cuvintele lui Max. Simt că cedez, că trupul meu cedează, întocmai ca speranțele mele, dar două brațe se strâng în jurul meu și mă scutură.

— *Uită-te la mine!*

Nu e Max. Nu e Colton. *E Becks.* Reușesc să mă adun, să mă concentrez. Mă uit în ochii lui, două lacuri albastre. Riduri de îngrijorare la colțuri. Ochi plini de teamă.

— *Trebuie să mergem la spital, da?*

Îmi vorbește blând, dar sever. Probabil crede că vorbindu-mi ca unui copil nu mă voi sfărâma într-un milion de bucăți, tot atâtea în câte sufletul mi s-a sfărâmat deja.

Nu pot să înghit. Mă scutură iar. Am fost prădată de orice emoție. A rămas doar frica. Încuviințez. Mai mult nu mă pot mișca. Ce liniște bizară... În tribuna care ne înconjoară

se află zeci de mii de oameni, dar nimeni nu scoate un sunet. Urmăresc cu toții echipa de intervenție care curăță pista și resturile numeroaselor mașini accidentate.

Mă străduiesc din toate puterile să aud ceva, un sunet. Să percep un semn de viață. Nimic. Tăcere absolută.

Îl simt pe Becks cuprinzându-mă după umeri, conducându-mă afară din turnul de unde urmăream cursa, jos, pe scări și apoi spre microbuzul care ne așteaptă. Mă împinge ușor de la spate, ca pe un copil, să merg mai repede.

Apoi se așază lângă mine, îmi pune în brațe telefonul și geanta, își prinde centura și spune:

— Dă-i drumul!

Motorul pornește în trombă, reculul mă lipește de scaun. Lăsăm totul în urmă. Mă uit pe geam. Coborâm prin tunel, pe pista circuitului Indy vedem numai mașini împrăștiate. Pietre funerare colorate într-un cimitir tăcut, din asfalt.

Bang, bang, foc... se aude din boxe în liniștea ca de moarte din mașină. Mintea, golită de orice gând, reușește cumva să proceseze versurile.

— Oprește muzica! urlu panicată, cu pumnii strânși, scrâșnind din dinți.

Versurile mă obligă să mă gândesc la realitatea pe care cu greu reușeam s-o țin la distanță.

Mă cuprinde isteria.

— Zander, murmur, trebuie să mergă marți la dentist. Ricky are nevoie de ghete noi. Aiden începe pregătirea de joi și Jax a uitat să noteze în calendar.

Ridic privirea și-l observ pe Beckett uitându-se la mine. Văd cu coada ochiului că în spatele nostru se află alți membrii ai echipei, dar nu știu cum au ajuns aici.

Începe să se ridice totul la suprafață, ca bulele de aer.

— Beckett, îmi trebuie telefonul. Dane o să uite și Zander are nevoie neapărat să ajungă la dentist și Scooter tre...

— Rylee, spune el calm, dar eu clatin din cap.

— Nuuu! urlu. Nu! Îmi trebuie telefonul.

Încerc să-mi desfac centura. Nici nu-mi dau seama că telefonul e în mâna mea. Mă cațăr peste Beckett să ajung la ușa glisantă a microbuzului în mișcare. El se chinuie să mă oprească, prinzându-mă în brațe și împiedicându-mă să deschid portiera.

E ca un clocot.

— Dă-mi drumul!

Mă lupt cu el. Mă zbat și lovesc, dar Becks reușește să mă blocheze.

— Rylee..., spune pe un ton atât de trist, la fel de trist ca inima mea.

Mă face să mă opresc. Mă las să cad la locul meu, însă Beckett continuă să mă țină lipită de el. Respirăm sacadat, la unison. Mă ia de mână și strânge cu putere, disperat, dar ferm și calm. Eu nu am puterea să i-o strâng la rândul meu.

Lumea exterioară e în ceață, dar lumea mea s-a oprit de tot. Zace pe undeva, pe o targă.

— Îl iubesc, Beckett, spun într-un final.

Sunt copleșită de frică.

— Știu, spune cu un oftat tremurat, sărutându-mă pe creștet. Și eu îl iubesc.

... Plină de disperare...

— Nu pot să-l pierd, șoptesc, de parcă dacă aș vorbi mai tare cuvintele astea s-ar adevări.

... Și mă prăbușesc în necunoscut.

— Nici eu nu pot.

Zgomotul ușilor de la Urgențe mă paralizează. Mă face să încremenesc.

Readuce la suprafață amintiri care încă mă bântuie, dar albul pereților din sala de așteptare mă calmează. Ce ciudat... Revăd cu ochii minții neoeanele de pe tavan înșirându-se